

[Ellemann-Jensen]

ger, som peger væk fra det pluralistiske system, vi hidtil har haft, hvor beslutningerne i erhvervslivet bliver taget vældig mange steder i vældig små enheder. Det er vi betænkelige ved, for den tendens, der er skabt her, ligner unægtelig, at man forsøger at få lavet en central ØD-fond ad bagdøren eller måske snarere ad et antal bagdøre. Det er klart, at det er en tendens, som kan ødelægge det positive, der i øvrigt kan være ved, at man prøver at få pensionsopsparingen til at indgå i finansieringen af erhvervslivet.

Men så kommer vi til ministerens hovedindlæg, kan man vel nok sige, og det er finansieringsreformen og dens sammenhæng med den økonomiske politik. Der tog ministeren sit udgangspunkt i nogle bemærkninger om renteniveauet i Danmark, hvor ministeren siger, at udgangspunktet for overvejelserne har været det forhold, at der har udviklet sig et obligationsrenteniveau, som giver baggrund for en kapitalopsamling og dermed for pensionsrettigheder, som fremtidens samfund måske ikke kan honorere. Der er grund til at kigge lidt nærmere på det udsagn, ministeren kommer med dér.

Se, for det første er dagens obligationsrenteniveau et resultat af den socialdemokratiske regerings forfejlede økonomiske politik. Det nytter ikke at komme og pege på, at renten er høj i udlandet, og at vi er blevet presset op. Vi havde også et meget højt renteniveau, før renten begyndte at stige i udlandet.

Det, der er vores grundlæggende problem, er, at vi takket være mange års socialdemokratisk økonomisk politik har mistet handlfriheden på pengepolitikens område og derfor er pisket til at holde så højt et renteniveau. Men samtidig – når man kigger på det realrenteniveau, vi har for øjeblikket, som regeringen har henvist til, idet den har sagt, at der i pensionsopsparingen er mulighed for at få så store reale afkast af opsparingen, at det vil give helt absurde resultater engang i næste århundrede – er der grund til at vise, at al sagkundskab afviser, at en situation med et så stort spænd imellem renteniveau og inflation, som vi oplever for øjeblikket, kan fortsætte. Derfor er det fuldstændig absurde regneeksempler, regeringen har lagt frem om, hvad man kan tænke sig af udvikling i fremtidens pensioner.

Det, der er fejlen ved hele den debat, regeringen har fået startet her, er vel nok, at vi er

begyndt at diskutere i den gale ende. Vi burde have diskuteret, hvad for en pensionspolitik vi egentlig vil føre, hvad det er for pensioner, man finder det rimeligt at folk skal have mulighed for i fremtidens samfund. Det har man ikke gjort. Man har kastet blikket på de penge, selvpensionister sparer op i forskellige sammenhænge, og så har man sagt: hvad kan vi bruge de penge til? I stedet for det helt naturlige spørgsmål: hvad er det for pensioner, det burde være blevet til?

Derfor er man kommet frem til tanken om, at man skal overføre disse pensionskassemidler, og det er jo noget, man har tumlet med i det sidste halvandet års tid, og det er meget store tal, man efterhånden er begyndt at tale om. De tal, man har talt om i den seneste sammenhæng, tal på over 10 mia kr. om året, er jo svimlende tal i forhold til de samlede investeringer i dansk erhvervsliv.

Der er med rette blevet sat spørgsmålstejn ved, om investeringslysten i erhvervslivet vil vokse, bare fordi der bliver anvist nogle pensionskassemidler, man kan investere med. Det, der afgør, om en virksomhed vil investere i produktion og nye arbejdspladser, er nu engang ikke, om den får pengene lidt billigere, end den ellers kunne have fået dem. Nej, det, der er helt afgørende, er, hvordan virksomhedens omkostninger udvikler sig, hvordan dens konkurrenceevne udvikler sig, hvordan dens afsætningsmuligheder udvikler sig. De punkter har regeringen stort set ladet ligge i sin økonomiske politik, og den har i stedet for interesseret sig for, om man ikke kan komme og stikke en kasse med lidt billigere penge frem. Man overser, at der ikke bliver flere penge at arbejde med, fordi man flytter nogle penge fra den ene cigarkasse over i den anden; det er jo reelt det, man gør. Det danske kapitalmarked er et system af forbundne kar. Hvis man tager penge det ene sted og bruger til noget det andet sted, man ellers ikke ville have brugt penge til, så kommer der til at mangle penge et sted i systemet.

Hvis regeringen havde lagt disse tanker frem, samtidig med at finansministeren var stået op og havde sagt: nu skal vi til at beskære statens underskud, nu skal vi til virkelig at gennemføre besparelser, sådan at staten ikke næste år skal have et underskud på op imod 50 mia kr., så var der måske en vis sammenhæng i det. Men det har finansmini-